

Benim Üzülmeye İhtiyacım Var

– Söz Avcısı · 25 Mayıs 2025

Ben anlık mutlu olamıyorum. Çünkü biliyorum, o mutluluğun ardından hep hüzn geliyor. Gülüşüm eksik kalıyor, içim buruk oluyor. Sevinecek bir şey olduğunda bile bir yerden ses geliyor, “Sonra yine canın yanacak” diye. O yüzden benim üzülmeye ihtiyacım var. Çünkü bu işi ben daha iyi yapıyorum. Bakışlarımda bir çaresizlik var; anlatmaya kelimeler yetmiyor. Dilimde hep bir mahcubiyet, söyleyemediklerim birikiyor. Her şeye rağmen, acı da olsa, arada bir tebessüm edebiliyorum. Çünkü yaşamak, bazen en zor anlarda bile gülümsemek demek.

Herkes hayatımda var ama kimse yok işte. Yanımda duruyorlar ama o gerçek dokunuş, o yürekten bağ kurmak yok. Bu yüzden bazen kendimi çok yalnız hissediyorum.

Acılarımı tek yaşarım ve gizlerim. Kimseye yük olmamak için, kimseyi üzmemek için. O acılar içimde bir yerde durur, sessizce. Bazen onları düşünür, bazen unutmaya çalışırım ama hiçbir zaman tamamen kaybolmazlar.

Ne bir güvencem var ne de “belki olur” diye bekleyeceğim bir imkanım. Bugün gelip yarın gidecek bir şeylerin köşesinde bekleyen birikimlerim hiç olmadı. Hayat bana sadece geçip gitmeyi öğretti.

Dayanacak bir rüzgarım yok, göğşe açtığım ellerim hep sessiz kaldı.

Mutluluk pek uğramıyor bana. Çünkü beni mutlu edecek şeyler az, üzecek şeyler çok. İşte bu yüzden üzülmeye ihtiyacım var. Çünkü o bile bana hâlâ yaşadığımı hatırlatan birkaç şeyden biri.

Üzülmeye ihtiyacım var çünkü burası, en samimi olduğum yer. Duygularımın, kırılanlıklarımın ve gerçek benliğimin saklandığı bir liman. Başka kimseye anlatamadığım, içimde sakladığım her şey burada anlam buluyor. Ve belki de bu yüzden, üzölmek benim en dürüst halim.

#FOPist